

טורי דני צלאח
955328
בן גניה ושלמה
נולד ב - כ"א טבת תשי"ז (13.1.1947)
התגייס לצה"ל פברואר 1965
שרת בגדוד "גדעון" (13)
נפל ב - ג' אדר ב' תשכ"ז (15.3.1967)
בעת מילוי תפקידו.

צאלה, דני

בן שלמה וגניה. נולד ביום כ"א בטבת
תש"ז (13.1.1947) בחולון. סיים שם את
בית-הספר היסודי עלישם ביאליק ועם תום
לימודיו יצא לעבודה, כי נחלץ לעזרת הוריו
בפרנסת-הבית — ועלידי כך איפשר לאחיו
הקטנים לרכוש השכלה תיכונית. הוא ביטל
רצונו בפני רצונם, כי כזה היה מטבעו:
ותרן ועניו. עסק בליטוש יהלומים. איש
המשמעת והחריצות היה, כי בביתו התחנך
על ערכי תנועת-העבודה החלוצית

וההתנדבות. מילדותו השתייך לתנועת "הנוער העובד והלומד" ובהגיעו
לגיל-הגיוס בפברואר 1965 השתלב בחטיבה קרבית בעלת עבר מפואר,
אף כי בלבו היה ספק אם יוכל לעמוד במשימה זו בשל חולשתו הגופנית;
והנה דוקא בצבא התחשל, בגר והיה לאיש. "צבר" היה לכל דבר אך ללא
חיספוס וקוצים דוקרניים המציינים את בני-גילו. כולו אמר שלוח מאופקת.
עדין היה, מנומס ונעים-הליכות, עליו ושמח ומוכן לעזור לזולת בכל עת
— וחבריו הרבים אהבוהו. כשבוע לפני נפלו הועלה לדרגת רב-טוראי —
ומפקד-יחידתו, במכתב להוריו, כתב כי "בשטח המקצועי שלו רק יחידתי-
סגולה זוכים בה". ביום ג' באדר ב' תשכ"ז (15.3.1967) נפצע בשעת מילוי
תפקידו ובבית-החולים מת מפצעיו. הובא למנוחת-עולמים בבית-הקברות
הצבאי בקרית-שאול. לזכרו הוציאו הוריו חוברת בשם "דפי דני". במכתב-
התנחומים להוריו ציין מפקדו כמה ממידותיו הטובות: "מסירותו ונאמנותו
לתפקידו היו למופת; תפקידים אשר הוטלו עליו — ויהיו אשר יהיו —
ביצע בדייקנות ובמסירות יוצאת מגדר הרגיל".

לאומי ואמנו ורחוקי עמנו יד
 ראשונה מנחמה אלקים מנחם נאלח לי ה' הבר טעמו
 כיעה לבת שמו בק' מבוין טעמו נקטו בשנה וקוטו את
 זה מנחמה, טוקות לתעבור,
 אנו מנחם את טוקות מנחמין, מה בשנת גדות טובה
 טוקות תכטו עמנו טוקות טכן.
 לפי כשנוד יומם תחברו אונתו לפעם בסוגות לפת
 מנחם זה רחוק אגל תפסוק את יש וחס ונותה נפלאות
 הכותה, אנו תושב שבימים תקדוניה טהיה גדות טוכל לא
 מנחם טנת,
 טוהר טנת נקטו טכלין בטפה אלקים מכן טנו זמלת
 י' מנחמין ז"ע להפסד חדשה טוכו אוקטור לפת,
 אנו נקטו מנחמין נקטו מנחמה לנחן בשנת
 גנתיים אולטרק יסי'

תעסכו פל
 תעברו טג'
 ותוערו לרתק טגין?
 זמן לנתק לרתק.

טלפן ולתחנות
 בקרית
 פנא

וראבא אמא ופאחים טלפן רב
 27/2/65
 קבלת' את מכתבכם רק כיום טוט' מאחר ויטאנו
 להגיבה בקרת' מדין בכונן לבוס, יום טיבטנו בבולוים
 אפלי שפסקל קרוב לטעו הסול', הימים טאולונוק היו טל
 די קטיס, ז"ע שפסקלנו פבר תפלקנו לטעק את הקבל
 וטנו בטפלק הימים טאולוים וקליס אגל בטמ טל
 פבר כל זה היה חוויה לפולטי, כל בטפס טענו
 פפלי הפל בפבר הימים ממטלק בספנת, פוק טלפת'
 מבטק לנתן מאחר וכו תפדמ בטאנובה טאנו כפס
 לן, פרפת' אט אילין טתי תמונות טין ז' זיק
 עדה מה לכות' ואקוה טאמק תבמ פטווק ל', (עדת' טמ
 יש זה מה לכות') פפוסת טלק לטטו וטכטו ולכל
 עי טעוב ל'
 טלק ולתחנות
 מנחם פנא
 פני' וודד מתי אמנו
 קפית, יש סכויק קלוטיס
 מנחם לטנו נטפד בטכוס קטו,
 אורי' לפל טכונל טכונל תכות
 אוקול' לכות' מנחמ'

6/3/66
 לראות סוג ופאתם של
 לשם סותם לבד מזה בתקופת אולם וכך אולי
 וזה וזה באוקראינה מציינת אולי שזה כנראה נמצא
 שאפילו במקרה אולי שזה שיהיה קפוח לאולי אולי
 שהם אין להם זה לפי זה כי לפחות האמת אין זה
 עיבת נכחם אולי אולי שיהיה אולי כל האולי
 והלפני לפתח סוף ליותר דבר אולי אולי מלפני
 ש"ל אולי ב 78-77 שנת 1978 למי שזה הכתוב
 היום כי זה ~~הוא~~ אולי אולי כי זהו זה מפי
 אחרים היה זה אולי אולי אולי אולי אולי
 לפי זה היה זה אולי אולי אולי אולי אולי
 גם ש"ל מ' זה כל זה זה שיהיה זה אולי אולי זה
 קבלי עם מכתב אולי אולי אולי אולי אולי
 אין זה זה עם קבלי אולי
 ולתראות אולי אולי
 ש"ל אולי אולי
 זה לפי

אבא נאמן והוא נאמן כד
 תפלתו לפני גשר אבא ונתקנת אבא
 סבא, מסת' את את ב' את שלמה, ואת קלמה
 ללא ולתת קנת לוק, הפקת פיתת אורף נאמת
 בכתת, בלתי חכמת ועם את אבא לל את הכתת
 קלמו ~~קלמו~~ כהאיסם פ'נת אמל - אביג זיתת,
 ביום הושון כנת לעת אבתי שבתאו גזית
 ללו זרז הווי, ביוגן שלקמו מל אופק קלי לית
 פוי שפדד ולתת כמות או יחס ואוגם המדג
 תלית והית יתת מאופ,
 כמת מית ~~מית~~ ^{לכתי} ללו באוקת, י הכנת לסלם תליתת
 ב, ולתת לתל-אובת ביום פולן הקיז לבנות התליתת
 שלם נשאר כד יוק, לו תחלת, תנוי וידע ביום
 מתי זקל את תחלת תארת שיער ללו ותכן טקל
 בזק שומים יוסלו בזק חבל זלגן אין לבת
 מתי לפאופ אוק אונ' לא אבא בקת, קל אסן
 כל לנוי שוחול בתקופת הקינות אלתת. לתפוד לבת
 אלתת אסיים כי יש לי אופ מפתג לבתן לבתת

ג.פ.
 מ' שלם אניתן אוק
 קבא מניש תאולו לו
 זוק קבא תית קלכא
 סצרוק אוק תית מלכא
 טלמ ולתתאות
 דקתק טלמ פ'נ
 תחלות
 מ'תור

תיקסון קורץ את תוכת השל

ימן מ נאומת
אני באם שכבר אתה מבין לשיעור את אני בוחם
לך בזהירות המבטיחה בקו לשנת את לך; עברתי
את אות הכלי ב 247 בקות, הזמן המקורי לבסוף
הוא זרע 9 בקות, המולכות הצאת בין הצבות בין כל
רמס'ס שכן חבסו מחולקן כחל את המקום המטילן ב סגד
בקות, פלמח'ו לבו סומך טוסבור וקבו אנכר כלת'ית בתל
אביב לכן אנו חושב שבימים הקרובים אופית בלות,

בוס'ים נאלין לעצמית

כ

לפני שמש

5/5

קדושים שגמלו בדרך אורי
וירש אבותי אסו 4 ויום איוונן הקול
האחרון אל והסכויים שורי ופיה אולף
בתקופה קצרות הם קולעם קופר
כך שבימי עליה אל אהלפול בנה
אפי שילק אהודי

לפני פלג האוול ויום שלפני
אור איוונן החתם אל בדימה וספ
ביום אורי נעלו כל פגון בקויים ויום
ספוכים פדי אהלים פיית' הם קצב
הקצב הולק ומחריף אהמלה חללי זה
נותר אור וותר שלה, אפי שלפני
פיית' הקובץ, וואנ' אפי כפר - בום
וראותה מכן פסאסו וכאט אורי ברית

לפני אור ופידים הקורה אל
הם האוול חכוכלים, אוחין אל אוול
היום בית אורי חלפיו ופאלו יום

העלם אהמל אור הקמה תלחמו
אל תפוב מפי,
בתחת שיהי' אל נעלות חפול
באוצר אהם או חוק המיתב פיית
וכן אהמל אוול

תבדוק מה פסדני'ים אומם

אנו טבעו ופוסט'ן טעם יי, 15/5/92
בכנות'ך עכב' אשיל אשבען ופעם איון
במות' טע'ן או כסר' אי זת מצבו אקרה פרת'ת
בכ' מעת'ת וככ' מעוף אור' טע'ן גב'ת הכר'
מעג כול' המ' עבר מנוק' אל' כי פטווע'ן ונתכ'
קטל'ן נימ' ונתר' המ' ועב' הול' עכבר הית' האל'
טע'ע'ן כ', גימ' תמ'י' זל'ג' ~~זל'ג' זל'ג'~~ גזר' ופאו'
אטעו' אלכ' באוכל' אעג' זר' היה כס' מאוע'ת
שאו' נוסו' וכן ככ' או ככ'ת' כ' יאו' נפע'ת זת עכבר'
א' קפאו' טכ' מקרה, זר' שעות גמי'ן, זכ' יאו' ב' כ'
ק' אור' בטוב' זר' נחש' אבו חו'ת' שאל' תעב'
מח'ת', כל' חו'ת' סכר' יאו' אינ' זכ' זר' הול'
שעת' א' גב' שעות' ישג' ושמ'נו הנו' זר' סכר' עת'ת
כז' אנחו' מעוב'ת' רכ'ו' סיו'ת' השל'ת' והכ'ונת' זכ'
מאור'ת' לקר'ת'ת' ת'י'ת'ת' אשוע'ת' גימ' חישון' נכ'ר' הוס'
לקר' אנחו' 'הת'ת'ת'ת'ת'ת'ת'ת'ת'ת'ת'ת'ת'ת'ת'
טע'ן יאו' דרור' יאו' שז' זח' אכ'טו' הכול'ת' וחנ'ת' שטע'ת'
אור' זר' יאו' פאו',
אסוי'ן אור' מכו'בו' גז'ל'ת' ה'ט'ת'ת'ת'ת'ת'ת'ת'
קכ'ת'ת'ת'ת'ת'ת'ת'ת'ת'ת'ת'ת'ת'ת'

טע'ת' וליה'סו'ות'
ב' ק' ח'ק' פ'נ'י

אסורא נאבא וטאוקיז טאזש בך
 24, 8, 65
 טוק פ' אכתוב חרבה אין 4 חרבה קן
 לציון כי טלמי בסדר טוין קן גר אפוא,
 אמתא חתולתי ארצות ברב בחור לבס, ארצות אוני
 חרבה ובלתיק איטון מקפס,
 האכל סה הטו פי אב והחולתי קלת ארצות
 אומצ בפתוליה כלהמתי אבה סיה משמחת טווק וכאט
 לא סין 4 חרבים, כרצד כר הספקתי ארצות חרבה
 חרבה זק נהם חרבים נט מכס ילדים, וטוב מקוה
 שמשן בטון הוכל ארצותה זק טסר חרבים חרבים
 סרצד אני כומת לקס את כרבת בחרבה חרבות
 שקבלת מוויסת בו את סוף סוף חרבות בעלסקיז טעמ וכן
 גת בקרבות.

אני אולתא אכתוב אכס ארצות וחר קרבות
 אלת חרבה ארצות לא ופיה.

פיל אטו וסבתו
 ארצות
 זרבים
 ב' ארצות

15.10.10

למלכות אלו

והיון לעת עם הכותב בלילתו לקולת
 בעתה מנצח קדש זה בעתה מכתבים אלה לנרנן
 לפני כשגור ונוח קדושתו בלחץ את הלנה אנה
 לבת שנה לא נתן. (בלת זה אתה קדושתו) גרמולה
 נראת חבת בעקבית לא קדושתו אלוות.
 בזאת לא מן למע טעמי אלהי הולך ומצדקת
 קדושתו מלכותו לעתה ככה ומשמש וכו' את מנתו
 המלכותה הכתב בה קדושתו כשכללתי. אלהת את
 צ' מנין חת ופעם זה לא מזה מהקודם.
 היותו ילכת ככה מנין ?

אתה קם ככה חזרתו גרמולת המלכותה בלבו
 כלכותה לא חזר והלכת גרה בעתך, חלל ענה
 שצורתו ב'4 שצורתו ונתה מלכותו מנין לככותה
 היותה אלוותה קם בלכותה מן הלאה
 כשכללה וניתן גרמו מנין נדרך אלוותו ונתן
 סדרה גרמולת לבול את כל הקדושתו בסדרה כדונתו
 כמכתבו ילו' שני' בעתה חלל הלכת לעבקה
 או יבולתו אחרים מלכותו אלוותתנו מנתי לדיוות
 בנשימה, ידע למלכותו לאו עתה מ' אלוות
 חלל מנין גרמולתו ומשבת חלל, לבסוף לא

פבר נתנו תבוסה גם בזה ועם בזה וכתובת
 במקום טעמי בתחומות. בן נכחו בעקבות העם
 סגור ונתחל. גסוק לא יום זה הציינו
 אלוותת אלהת סיקופ צפון להרבילו גסרה הככות
 לעול שצדו את הקדושתו, בקילות הית נחמד מנין.
 בלכות ככות נבדחת אצטנו מנין את העק
 בותית סליו מנין חבת אתה קו ונליות הדיוות.
 ילדי ככה סליו חו בדחתיו עמ' לצ' הלוות
 פתית אלוות כל יום חדר.
 אסימן כפולת מלכות. אסיו וכתבו
 לפני למכתב. עז'

2.19.65
 אבנא ואבנא ובאפיק מאת דב
 כסו פקית לבד זבדו אעז אמר התלמיד
 פתחתי אל אהבת הקדש לבדן וכבר אני
 טובב פאתי הקדש והמוסרל בתפיק פאת
 סתמו חיוס דיוסי מתחת אס אמר וכל
 נסת עלת את יבי בכו אבתוק אפס מתבו
 פתחוק רבות קוראוק סכנת שלת אמ
 אפ סתב אוינת מאעוק אסיהול קרב אמר
 גמרתה הקודש שלותתו אבת מענין התואוק
 סגוקס יום מטי נתיול אבתו לנסד אציר
 טעוק מ את הערת, פלחוק טתנו לכה
 קטמת והכתב נח מ בכסו חס יוס טמ
 ולפ נקפתו אטוק אפ דל יבו חקר לנסד
 כבלת, חק הסדק אוקוק שלוחתם יט
 אבתומו.

איני קבר חלוק מאוד לעברתו חוס אלת
 תופתין לילולו אלל סבתו הערתו נהלים
 של פרוצדור כדכ כח נתועות מ מאוד נוס
 זכנו לעזרת תתל תמחיק סוסליק יותו
 מהר נדלים מאלי פתקוקות הקול אכן אין
 חולג מאוד אולי אודפרצ קרת חוד אונסקו

אקבן גמלים תפלות, אכן בתפלות
 המעולם מי טבה בחיבה סליבא איות תוק
 ככה נסל, תחילתן לטור מטל מלתתתוק
 והלכו קוסאוק אעלתם, "חייבם" סו ככר
 זכר אלק תככ, כק אס אע
 קראו אשון מל טבו, "האל" לטכ
 מספיק וליד פלגה זמות, חק תת מ
 הסת פכואוק תוסבת טניסו ארתו אולו
 אטמי.

תפלותי זו איני מאת אנת סו מ
 טמאמו מ אומ, אולכוק אסוק סו חוד גרבה מ
 חכמב בזכק אנת
 מל ואת חיות

יום ה'איל-16.3.67

ס'עקיב וסנוס ס'נום!

ק'ה ס' ס'ספ'ן מ'זק. ל. ה' ס'ספ'ן כ'ח ס'ספ'ן
 ס'ספ'ן ס'ספ'ן ס'ספ'ן ס'ספ'ן ס'ספ'ן ס'ספ'ן
 וס'ספ'ן ס'ספ'ן ס'ספ'ן ס'ספ'ן ס'ספ'ן ס'ספ'ן
 ה'ה ס' ס'ספ'ן ס'ספ'ן ס'ספ'ן ס'ספ'ן ס'ספ'ן
 ה'ה ס'ספ'ן ס'ספ'ן ס'ספ'ן ס'ספ'ן ס'ספ'ן
 ס'ספ'ן ס'ספ'ן ס'ספ'ן ס'ספ'ן ס'ספ'ן
 ס'ספ'ן ס'ספ'ן ס'ספ'ן ס'ספ'ן ס'ספ'ן
 ס'ספ'ן ס'ספ'ן ס'ספ'ן ס'ספ'ן ס'ספ'ן
 ס'ספ'ן ס'ספ'ן ס'ספ'ן ס'ספ'ן ס'ספ'ן
 ס'ספ'ן ס'ספ'ן ס'ספ'ן ס'ספ'ן ס'ספ'ן
 ס'ספ'ן ס'ספ'ן ס'ספ'ן ס'ספ'ן ס'ספ'ן
 ס'ספ'ן ס'ספ'ן ס'ספ'ן ס'ספ'ן ס'ספ'ן
 ס'ספ'ן ס'ספ'ן ס'ספ'ן ס'ספ'ן ס'ספ'ן
 ס'ספ'ן ס'ספ'ן ס'ספ'ן ס'ספ'ן ס'ספ'ן
 ס'ספ'ן ס'ספ'ן ס'ספ'ן ס'ספ'ן ס'ספ'ן
 ס'ספ'ן ס'ספ'ן ס'ספ'ן ס'ספ'ן ס'ספ'ן
 ס'ספ'ן ס'ספ'ן ס'ספ'ן ס'ספ'ן ס'ספ'ן
 ס'ספ'ן ס'ספ'ן ס'ספ'ן ס'ספ'ן ס'ספ'ן

ס'ספ'ן ס'ספ'ן ס'ספ'ן ס'ספ'ן ס'ספ'ן
 ס'ספ'ן ס'ספ'ן ס'ספ'ן ס'ספ'ן ס'ספ'ן
 ס'ספ'ן ס'ספ'ן ס'ספ'ן ס'ספ'ן ס'ספ'ן
 ס'ספ'ן ס'ספ'ן ס'ספ'ן ס'ספ'ן ס'ספ'ן
 ס'ספ'ן ס'ספ'ן ס'ספ'ן ס'ספ'ן ס'ספ'ן
 ס'ספ'ן ס'ספ'ן ס'ספ'ן ס'ספ'ן ס'ספ'ן
 ס'ספ'ן ס'ספ'ן ס'ספ'ן ס'ספ'ן ס'ספ'ן
 ס'ספ'ן ס'ספ'ן ס'ספ'ן ס'ספ'ן ס'ספ'ן
 ס'ספ'ן ס'ספ'ן ס'ספ'ן ס'ספ'ן ס'ספ'ן
 ס'ספ'ן ס'ספ'ן ס'ספ'ן ס'ספ'ן ס'ספ'ן
 ס'ספ'ן ס'ספ'ן ס'ספ'ן ס'ספ'ן ס'ספ'ן

לבבות - לבבות על יום חתונה
לבבות האסתרים
ולבבות על פרח שקמה ואבד

לחייך - לחייך מול שמיים בהרים
לחייך לחיים ולחיים נצחיים
ולחייך על שמיים שמיים בחיים

לפי - לפי שמיים שמיים על לבבות
לפי שמיים שמיים על לבבות
לפי שמיים שמיים על לבבות

על מה שצמח וצמח כפר רחוק...

המלים המצטרות אל המוות
חלשות ועיוורות כאיקרה.
המלים המצטרות אל המוות
פושטות אטיות כמו פשוט
בכל הנימים הצקות של הלב.

מלים שכתבת

בירוק. בקט

מקלות

כסוב פניו פרח השמש.

המלים המצטרות אל המוות

נמוכות ככסא.

רוח בגב עולמים:

לא המלים מצטרות אל המוות.

דפי דני

לזכרו של דני צאלח ז"ל

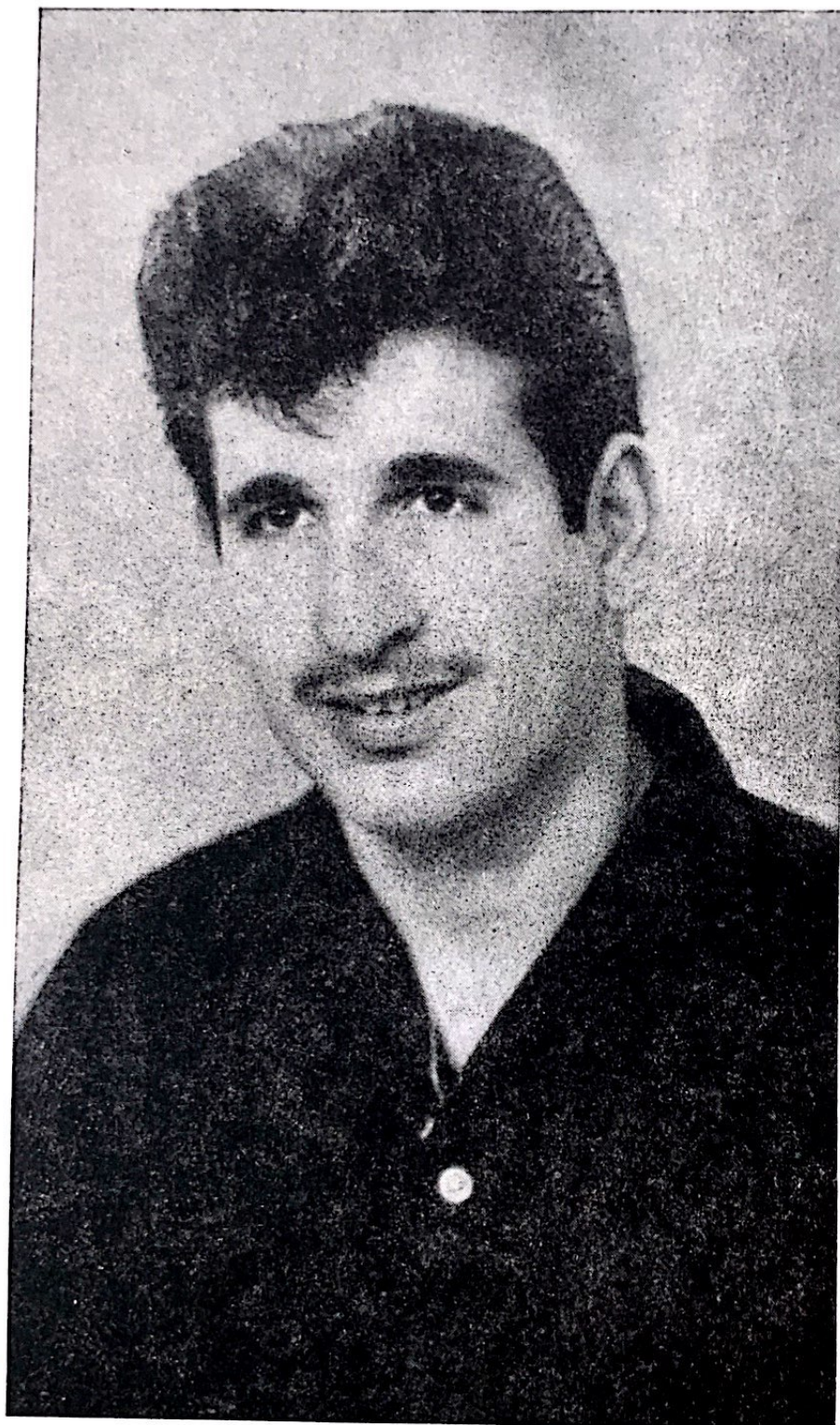
שנפל על משמרתו
ביום ג' באדר ב' תשכ"ז 15.3.67
והוא בן עשרים אביבים

ראי, אדמה...

"...ראי, אדמה, פי היינו בּוֹבְנִים עַד מָאֵד:
פְּרָחֵי פְּרָחִים בְּךָ טָמְנוּ רַעֲנָנִים וּבְהוֹר,
אֲשֶׁר נִשְׁקַתְּם הַשָּׁמֶשׁ מִנְּשִׁיקָתָהּ רֵאשׁוֹנָה,
מִצְנִיעַ חֵן עִם יָפֵה קִלְחָה, קִטְרֵת כּוֹסוֹ גְּבוּנָה.
וְעַד שִׁדְעוּ צְהָרִים בְּעֵצִים הַצֵּעַר הַתָּם,
וּבְטָרָם רוּו טַל שֶׁל בְּקָר בְּחִלּוּמוֹת-אוֹר נְבֻטָּם.

הָא לָךְ הַטּוֹבִים בְּבִנְיָנוּ, נֶעַר טְהָר חִלּוּמוֹת,
בְּרֵי לֵב, נְקִי כַפַּיִם, טָרָם חִלְאֵת אֲדָמוֹת,
וְאָרְג יוֹמָם עוֹדוֹ שְׁתִּי, אָרְג תְּקוּוֹת יוֹם יָבֵא,
אֵין לָנוּ טוֹבִים מִכָּל אֱלֹהִים. אֵת הַרְאִיתָ? וְאֵיפֹה."

(שׂאוּל טַשְׁרֵנִיחוּבִסְקִי: "ראי, אדמה")

דני ז"ל

נולד - כ"א בטבת תש"ז, 13.1.47

נפל - ג' באדר ב' תשכ"ז, 15.3.67

ממעמקי לבבות כואבים ודווים

בן עשרים היה דני וארבעה חודשים בטרם פשט מדיו — נפל על משמרתו, בצפון־הארץ, באסון מחריד.

בזכרך את „דני“, מתייצבת מיד דמותו לנגד עיניך: בלורית בהירה, הגולשת על מצח; עיניים חייכניות ותמימות; גו חסון, האומר שלווח כבושה, מאופקת. והלב נצבט: האמנם דמות זו אינה נמנית עוד בין החיים?

„צבר“ היה דני, „צבר“ בכל־כולו; אך, ללא קוצים דוקרניים, ללא היספוס, האופייני לבני־גילו. עדין היה, מנומס־להפליא.

ותום מופלא היה בו, תום של „בטרם“: שמאום לא הספיק, שהכל עוד לפניו.

כל שהיה בו, בדני — מתקבל היה על לב יודעיו ואוהביו (ולא היה כל הבדל בין אלה לאלה) בשקט, בנעימות, באצילות צנועה, מובנת־מאליה. ורק המלה האכזרית הזאת — „היה“ — איננה מתקבלת על הדעת, בשום־פנים, ועד עולם לא תהיה מובנת־מאליה. הרי רק אתמול ישב בינינו וחייך, רק אתמול...

יודעת אני, שאין המלה „ניחומים“ תופסת, שאינה בת־משמעות כלל כשהיא באה ועומדת, בפיק־ברכיים, בטווח־השכול־והיגון, שאין להכילם במלים.

תהי נא חוברת צנועה זו כעין נר־זכרון מהבהב ומאיר, של מלים שנחצבו ממעמקי לבבות כואבים ודווים, לשם עילוי נשמתו של מי שאהבנו כולנו, הוריו, מוריו וחבריו, גם כשאין בכוח המלים לומר הכל... ורק כדי שזכרו ימשיך לחיות בתוכנו תמיד, תמיד...

נעמה ישעיהו

הוכינו בתדהמה

הידיעה המרה על נפילתו של דני, בעת מילוי תפקידו, היכתה בתדהמה את כל חבריו ומכריו הרבים. האסון פקד את דני מספר שבועות לפני שהגיע מועד שחרורו מצה"ל. הידיעה, שיותר לא נזכה לראותו בא לחופשותיו הקצרות, כשהוא מחייך ומלא מרץ ותוס־נעורים, מדכאת ומותירה חלל ריק בלבבות אוהביו ויודעיו.

דני נולד בחולון בשנת תש"ז (1947). הוא גדל והתחנך בבית־הספר ע"ש ביאליק, ועם תום לימודיו יצא לעבודה כדי לסייע בפרנסת הבית ולאפשר לאחיו הקטנים לרכוש השכלה תיכונית.

מילדותו השתייך דני לתנועת הנוער העובד והלומד, ובהגיעו לגיל הגיוס השתלב בשורות צה"ל, כשהוא משרת בחטיבה קרבית בעלת עבר מפואר. לפני התגייסותו היו לנו ספיקות אם יוכל להחזיק מעמד במסגרת הצבאית, כי בילדותו היה חלוש. ואכן, עם לכתו לצבא חששנו שמא לא יוכל למאמץ הגופני הנדרש מחייל קרבי. אולם, דווקא בתקופת שירותו הצבאי התחשל והתחזק, והיווה דוגמה אישית בהתנהגותו.

רק שבוע ימים בלבד לפני נפילתו, הועלה דני לדרגת רב"ט, וכדברי מפקדו היתה זו „דרגה אשר בשטח המקצועי שלו, רק יחידי־סגולה מקבלים אותה“. במכתב־התנחומים שלו להורים השכולים, מוסיף המג"ד ומציין את מידותיו הטובות של דני, בכתבו: „מסירותו ונאמנותו לתפקידו היו למופת. תפקידים שהוטלו עליו — ויהיו אשר יהיו — ביצע הוא בדייקנות ובמסירות יוצאות מגדר הרגיל“.

„היה אהוד על חבריו, ואלו היו רבים“, מעלה המפקד במכתבו קווים נוספים לדמותו של דני, „עליו ושמח ומוכן לעזור לזולת בכל עת. דני היה הרוח החיה במחלקתו וכזה יישאר בלב כולנו“.

הוא נפל ביום ג'; ג' באדר ב' תשכ"ז (15.3.67) ונטמן בבית־העלמין

הצבאי בקרית־שאול.

יהי זכרו ברוך.

עמנואל אהרוני

אהבתיך, בני...

אהבתיך, בני דני, יען כי אהבת לעזור לזולת; לא רק לאבא ולאמא.
לאח ולאחות — אלא גם לחבר, לרע ולמכר.

כשהיית ילד בן שבע־שמונה ועודך משחק עם ילדי השכונה, ביקשה ממך שכנה חולה להביא לה משהו מהצרכנייה. לא סירבת, ויתרת על תענוג המשחק עם הילדים ומילאת את משאלתה. וכך עזרת לעתים קרובות לכל מי שביקש את עזרתך.

כשהיית בן עשר, ואמא נפלה למשכב — לקחת על עצמך את עיקר עבודות־הבית. היית עושה את מלאכתך ברצון ובשקידה, בנכונות ובסדר מופתי — ממש כפי שאמא אהבה. עזרתך ניתנה תמיד מעומק הלב ותמיד הרגעת את אמא: „אל תדאגי, אמא“...

„אל תדאגי“ — —

את המילים הללו לא נשמע ממך יותר.

כשגדלת ועברת את ברי־המצווה, ראית חובה לעצמך לעזור לאבא בפרנסת הבית. לא היססת הרבה ויצאת לעבוד ולקחת חלק בעול הדאגה למחיה. היו לך ידיים הרוצות. כל מה שנטלת לידיך, ביצעת בהצלחה. וכשגמרת את הקורס לליטושייה־לומים, רבה היתה גאוותנו עליך: כי ידיך הזריזות ותפיסתך המהירה הקנו לך שם טוב בין האנשים שעמם עבדת. צנוע היית ועניו. לא היו לך דרישות מיוחדות. הסתפקת במועט ולעתים אף החזרת את שניתן לך. תמיד גאים היינו בך, על טוב־לבך ועל מידת־ישרך.

בערבים בילית את עתותיך בתנועת „הנוער העובד“. אהבת להיות

היי חברה תוססים. מסור היית לחברך ויעצת להם בכל הבעיות בהן נתקלו, ומדריכי התנועה העריצוך על זאת. חשבת ללכת לקיבוץ, במסגרת הנח"ל, אך הגיע מועד שירותך הצבאי ולא יכולת לחכות למועד גיוסם של חברך ולהיות עמם ביחד, בצוותא חדא. נפרדת, איפוא, מחברך והתגייסת לצבא. עם התחלת השירות היית נער רך וחלש, אך מקץ שלושה חודשים בגרת לפתע, הושלת ונעשית חסון ושרירי, חייל ככל החיילים. תמיד היית סמח ומרוצה ולא התאוננת על שום קושי, ותמיד עזרת לכל מי שנצרך לעזרתך ונוקק לה. אף בתחום הנהיגה התבלטו תכונותיך: הנעימות והאדיבות. ואכן, קיבלת את אות הנהג האדיב על עזרתך לנהגים שנתקצו אירשם בדרכים.

מפאת המרחק מבסיסך שבצפון-הארץ עד הבית, היית אורח קבוע אצל סבתא, בחיפה. תמיד עזרת לה, בידרת את דעתה והוצאת אותה מסיצטום ובדידות. גם את הדודה עליזה מחיפה, אותה ביקרת תמיד, ראית בעמלה ובעיסוקה הרב בגידול ילדיה הקטנים. חשת בקשייה וערב אחד אף הצעת לה כי תלך עם בעלה לחוות בסרט כלשהו וכי אתה תתנדב לשמור על ילדיה. ואתה חייל, חייל בחופשה קצרצרה...

בחורף, ביום-סגריר קר וזעום-שמיים, בהיותך בחופשת-שבת בבית, הלכת לבקר את סבא וסבתא שבחולון, וכה נחרדת בראותך זוג זקנים מרעידים מקור, מכוסים בכמה שמיכות דלות ודקות, כשתנור-החימום שבביתם מקולקל — ולא נתנך לבך לעזבם מבלי לתקן את התנור ואך לאחר שהוטב החום להם, הרשית לעצמך להיפרד מהם לשלום ולשוב הביתה. אכן, תמיד היה לבך רך והנון. לא יכולת לראות אדם בצרה מבלי שתיגש ותעזור לו.

גם בערב בו פקדך האסון המהיר, נכנסת למגוריו של חבר, חייל כמותך, במחנה — על מנת לעזור לו בעבודתו. אך הגורל המר לא חס על עלוטיך. ואתה אז במלוא מרצך, במלוא פריחתך, כולך הבטחה לחיים בעתיד, בשיא רעננותך וחדות-חיך. רק יומיים לפני-כן היית בבית, בחופשה, לאחר עלייתך בדרגה. קשה להאמין שאינך עוד בחיים, שלא תוסיף עוד לצלצל הביתה, להרגיע את אמא לבל תדאג. לא נוכל יותר לחבקך, ללטפך, לחוש ולראות את פניך העדינים, שופעי טוב-הלב.

אהוב היית על בני משפחתך, חביב על חבריך ואהוד על מפקדיך. אהבתך, בני דני...

היי זכרך ברוך, כשם שברוכים היו הייך הקצרים — — —

תמיד יהיה אתנו

דמותך ניצבת חיה ותמירה לנגד עינינו.
נפלת בעת מילוי תפקידיך, וחייך הצעירים מסרת קודש למען העם
והמדינה. כולנו המומים ומדוכאים, על שכך נקפדו חייך הרעננים והתוססים
— ועל שלא נוסף לראותך וליהנות מזיו פניך, לעולם.
חוננת בחוש-אחריות למופת וברצון לסייע לכל. אך סיימת לימודיך
בבית-הספר היסודי, נחלצת לעזרת הורייך ויצאת לעבודת-כפיים. וכל זאת —
על מנת לאפשר לאחיך הקטנים להמשיך את חוק-לימודיהם בבית-הספר
התיכון. בטלת רצונך מפני רצונם. כי אכן, כזה היית תמיד: ותוך, טוב-לב
וצנוע.

התגייסת לשורות צה"ל על אף הספיקות שכירסמו בלבך: שמא לא
תוכל לעמוד במשימה, מפאת חולשתך הגופנית. והנה, דווקא מתחת
למדיה-החאקי חושל גורך, בגרת והיית לאיש.
צניעותך ונכונותך להושיט יד עוזרת ומעודדת לזולת בלטו בכל
אשר היית. ימים ספורים בלבד לפני האסון המחריד שניחת עליך, הועלית
בדרגה. והכל, ממש הכל, עוד היה לפניך...
דני, תמיד תהיה איתנו. דמותך הטהורה, חיוכך הטוב — אלה יישארו
צרוּרים עמנו ולא יישכחו מלבנו לעד.

שמעון סלע

קרבו מכאיב ומדכא

„דני איננו!“

את הבשורה המרה, בשורת־איוב, קלטתי מפי גבר לא־מוכר לי:
„לדני אירע אסון מחריד“.

— „הרי זה תלמידי“, קראתי בקול, לתדהמתם של תלמידי, אשר
בחרתם התכוננתי לעזוב את חצר בית־ספרנו.
צער עמוק השתרר בכל נבכי לבי. דפדוף מהיר וחטוף בדפי הזכרונות
המתעלעלים כמעצמם, לאחור, חוזר ומעלה נשכחות:
דני כילד, ילד רך ועדין, ניצב לפני. ממושמע, בעל־רצון, משתדל
להתגבר על הקשיים בהם נתקל כל ילד העובר מחירות־הגן לעול־הלימודים.
והוריו של דני — הורים טובים, אוהבים ומסורים, העומדים לצדו ולעזרתו
בכל עת.

דני גדל ומתפתח, מתבגר ומתבגר. דרכינו נפרדות, שכן הוא עובר
בינתיים לידי מורים ומחנכים אחרים. לי, כמורת־לשעבר, נותרו רק
פגישות מקריות וקצרות. חיוך טוב ונעים, החלפת־מילים, וכבר הוא
נעלם לפרק־זמן ממושך.

והנה הגיע לאזני שמע האסון וצר, צר עד לבלי־בטא את עומק הצעה,
על העץ שנגדע.

קשה היא התחושה בבוא מחנך ומורה להספיד את תלמידו הצעיר.
עוד קרבן בקרב תלמידי, קרבן־שוא, קרבן מכאיב ומדכא מאין־כמוהו. עוד
תמונה נוספת לפינת־הזכרון בבית־ספרנו.
ועל כך בוכה אני מרה.

יהי זכרך ברוך, דני, עץ צעיר, רך ומלא־סיכוי, שנגדע בטרם הספיק
להוריק עלווה וצמרת...

שרה גבעוני

חלום שנפסק

הזדעזעתי בשמעתי כי דני, דני שלנו, נקטף בראשית דרכו בחיים. זוכרת אני אותו עת קיבלתיו כתלמיד בכיתה ד', אותה חינכתי: ילד צנום וזריז היה הוא; בעל עיניים פקחות, סנטימנטאלי ורגיש לכל — ועם זאת עליו. נחבא אל הכלים, אינו קופץ בראש, אך תמיד עונה לעניין משאך נשאל.

ידע לשלב יפה את המקצועות השונים שנלמדו בבית-הספר, ובפרט חיבב תנ"ך, ספרות גיאוגראפיה וטבע. הרבה לקרוא, והיה לו סוג מיוחד של גיבורים שעמם הזדהה: הגיבורים הנרדפים.

זכורתני: כאשר למדנו בשיעור לתנ"ך על דוד הנרדף על ידי שאול, חילקנו את פסוקי הפרק כ"תפקידים" במחזה, בין התלמידים. דני ביקש לקבל את "תפקידו" ואת פסוקיו של דוד הנרדף, וברגש הנוגע ללב קרא באוזני הכיתה את הפסוק: "אחרי מי יצא מלך ישראל, אחרי מי אתה רודף, אחרי כלב מת, אחרי פרעוש אחד".

ומשנתקלנו בשיעורי התנ"ך בשם צמח או בעל-חיים מסויים, היה דני מבקש לראותו במרעיניו, או לפחות לקבל תיאור מפורט אודותיו.

הוא היה חבר החוג לטבע, אסף צמחים, ייבש אותם והתמצא יפה לא רק בשמות הצמחים, אלא אף בהשתייכותם לזן זה ולמשפחה זו, כנקוב במגדיר. אך מעל לכל הגה חיבה אל החי. הוא לא הסתפק במראה החי בטבע, אלא גילה עניין וסקרנות בהתחקות אחרי אורח חייו והתפתחותו של אותו חי. במסירות רבה גידל תולעי-משי ומאושר היה בהיותו עד למלוא משך-הגלגול, עד אשר זכה לראות דור שני של פרפרי-משי. וכך נהג בביצי קרפדות, בהן טיפל במסירות עד שראו עיניו את הקרפדות שבקעו. וכך בכל הקשור בטבע, שאת רחשיו ומסתוריו לא עייף מלגלות ולחשוף.

אך דני היה גם חבר טוב בכיתה עצמה. דאג לאחרים, ובפרט משנדמה היה לו כי לתלמיד זה או אחר נגרם עוול. כאשר הגיע לכיתה תלמיד חדש, עולה מפולין, היה זה דני שהתנדב לטפל בו ולהכין עמו את השיעורים. והיה זה הוא אשר קרן מאושר כשהודות לעזרתו התקדם הנער בלימודיו ונקלט בכיתה.

דני אהב את משפחתו אהבה עזה, שאיננה רגילה אף בין נערים המגלים חיבה יתירה למשפחתם, וכבן נאמן היה מסור לה עד מאד. תמיד חלם לעזור למשפחתו משאך יגדל.

מה צר על כי חלומו זה נפסק, נקטע לעד — ובאורח טראגי כל-כך.

שרה שמואלי

התפילה לא נתקבלה...

עברו שלושים יום מאז הגיעתנו הידיעה האיומה כי דני לא יבוא עוד הביתה, לא נפגשנו יותר, לא נוכל לראות יותר את דני זה, אשר גדל ופרח והיה לגבר, לחייל אמיץ, לנהג אדיב וזהיר, לאיש החברה.

מפקדיו סיפרו כי דני היה לסמל ביחידתו: סמל ליושר, לאמת, למשמעת ולחריצות. לדידנו, אלה שידעוהו תמיד ומקרוב, לא היה פלא בדבר. כי דני גדל והתחנך במשפחת עובדים, בביתם של גניה ושלמה צאלח, שהיה תמיד רווי בערכי התנועה החלוצית. כאלה היו הוריו של דני, כאלה הינם כיום, וכזה היה חינוכו של הבן.

גם בבית-הספר למד דני בשקידה, בנאמנות, ועם זאת הקדיש הרבה ממרצו ומכוח-רצונו בעזרה לאמו ולמשפחתו. דני היה חבר בתנועה החינוכית, תנועת „הנוער העובד“, שם ינק את רוח ההגשמה ושם התרקמה חברתו, עד גיוסו לצבא.

כשהלך דני לצבא לא ידע מה לפניו ולהיכן יישלח. האם יתגבר על הקשיים? היצליח להשתלב במסכת החברתית החדשה? אך חבריו לתנועה ליווהו בברכת „חזק ואמץ“ והוריו בברכת „תלך לשלום ותחזור לשלום“. אלא שברכה זו, תפילה זו, לא נתקבלה... והנה אנו מבקרים את דני במקום מנוחתו האחרונה, בין חבריו לנשק אשר כמוהו מסרו את חייהם למען חירות המולדת ותחיית העם. כי כזה היה עם ישראל בכל הדורות: על חירותו נלחם, ותמורתה שילם בדם יקר, דמם של לוחמים צעירים. אכן, כבדה מאין כמותה היא תרומתם של הורי דני, של אחיו ושאר בני-משפחתו ורעיו. אך לא הם בלבד זקוקים לתנחומים, לכך זקוקים כולנו, כל המעגל הרחב של מכרי דני ומוקיריו. שכלנו צעיר יקר, נער עדין-נפש, נדיר במסירותו, אהוב ומקובל על כל בני-גילו-ודורו.

זכרו של דני יהיה שמור ונצור בלב כולנו, לתמיד, לעד.

ש ל ו ם מ ו א ם

עץ נגדע ונעקר מנופנו

עץ נגדע ונעקר מנופנו, עץ תמיר ורענן — דני שמו.
שתי עשרות שנים, מיום היוולדו ועד יום האסון הנורא — מול שלוש
עשרות ימים, מיום היכרתו מאיתנו ועד יום השלושים לזכרו... שלושים
ימים, בהם מסרב הלב להאמין כי דני איננו. ולאחר השלושים — הצלקת
המסרבת להגליד של הכאב החש בה עד דרו...
יותר לא יבוא הביתה מהצבא, כשמדיו עליו, לבקר את ההורים,
האחים וקרובי המשפחה. יותר לא נראה את פניו החייכניות, המפיקות
טוב־לב וענווה. יותר לא ירקום תכניות על הצפוי לו, אי־שם, בחיק העתיד
הקר־בוהולך, לאחר השחרור מצה"ל.
האמת הדבר שיותר לא נראנו?
האפשר להשלים עם העובדה המרה, כי אין זו אשלייה שנבדתה
באיזה סיוט־לילה, באיזה דמיון־תעותעים נורא?
דני, דני —

מה ישווה לדמעותיה של אמא שלך, זו — אשר ילדה אותך, גידלה
וטיפחה, עד היותך לגבר בגברים ולוחם בין שורות לוחמים?
לא, מעולם לא היית להוט למלאכת־המלחמה, אך ביום־פקודה לא
נחבאת אל הכלים, הצטרפת אל יחידות־המגן והיית בהן שווה בין שווים.
אחות־הלוחמים חישלה אותך חשל היטב, גוף ורוח, גו ונשמה, עד כי זה
שהיה רק תמול שלשום טירון חלוש ומהסס — הפך והיה למפקד זוטא,
אהוב על חבריו־לנשק, רצוי למפקדיו, תפארת למשפחתו.
ברוב־עם הלכנו אחרי ארונוך, דני, עדה שלמה, המונה בקרבה עוטי־
מדים ואזרחים כאחד, גברים ונשים, צעירים וקשישים. אלה שבכו — בכי
מר בכו, בכי שאין עמו רווחה והקלה. ואלה ששתקו, פנימה בכו, בלא
דמעות, אך ביגון עצור, לא־מבוטא, יגון אילם.
בהיסתם הגולל, באמירת „קדיש“ לעילא ולעילא — לוית לדרכך
האחרונה, דני.

שלושים יום שכול ואבל חלפו ורגבי עפרך טרם יבשו. חלפו
ה„שלושים“ ונקפו — ועדיין הלב ממאן להאמין, מסרב להשלים...
במה ננחמכם, הורים שכולים, אחים מיותמים־לעצבונם, קרובים
וידידים־מנוער?

במה ננחמכם על דני שנפל ולא ישוב עוד — והלא אין, אין ניחומים...
ש ל ו ם ו ג' י ם

לעולם לא נשכח אותו

הוא היה חבר נפלא, חבר אשר לא שכח מעולם לדרוש בשלום רעיו, גם אם נמצא הרחק מן העיר; חבר אשר ידע תמיד להאזין לדברי זולתו ולהבין לרוחו.

עוד בשנות-ילדותנו הצעירות שיחקנו יחדיו משחקי "גולות" ומשחקי כדורגל, שהיו חלק מהווית-הילדות. והוא — כלאחר-יד ובשובבות נעימה — היה מנצח את כולם במשחק.

גדלנו, ונשארנו ידידים. ובכל הזדמנות אפשרית נפגשנו וגילגלנו — לא "גולות", לא כדור, כי אם חוויות.

את אימוני הצבא עבר מבלי להתלונן אפילו פעם אחת. ולהיפך — מרבה היה להדגיש מה רבה ההנאה ומה רב החישול הגופני והרוחני שמעניקים לו אימונים אלה. פעם סיפר לי:

"כשהיינו בכורזים — היה נפלא, ממש כמו בבית-הבראה. עסקנו בשמירה ובצייד חזירי-בר, הלכנו לסרטים, והעיקר — שמרנו על מוראל גבוה" — — —

כן, מוראל גבוה היה הקו שהינחה אותו בחייו, בכל אשר הלך: בבית-הספר, בבית או בשדה-האימונים.

אולם מעבר לארשת הבגרות המוראלית, אשר הבשילה בו בשנה האחרונה, אפשר היה להבחין בתמימותו העדינה ובנועם-הליכותיו, אשר לא רבים מבני-גילו ניחנו בשכמותם.

וכך, כמהלומה קודרת, נקפד חוט-חייו.

הוא היה —

כצמח שפרח לתפארה וקמל טרם עת.

הוא היה —

כמזמור נאה, שבראשיתו נפסק.

הוא היה —

הטוב בחברים אשר לעולם לא נשכחנו.

גלעד ישעיהו

עזר לזולת

את דני הכרתי בשנת 1964, בעת ששיחקנו יחד בכדור-סל, במסגרת קבוצת "הפועל" קרית-שלום. איתרע מזלנו, ובחדש פברואר של אותה שנה גוייסנו שנינו לצבא. כבר בטירונות התבלט דני כחניך מצטיין ומפקדנו באותה עת אהבו במיוחד, משום שהיה בעל משמעת למופת ואהב להיות לעזר לזולת. בעת מסע מפרך, למשל, הושיט לא אחת את ידו ולקח מחברו, חייל שעייף במיוחד, את נשקו או את תרמילו, כשהוא נושאם בנוסף על משאו הוא. מעשים מעין אלה עשה דני, כדרכו, במבט של טוב לב, בענווה ובפנים חייכניות.

לאחר תקופת הטירונות נפרדו דרכינו, אולם מקץ זמן-מה שוב חודשה היכרותנו, והפעם באלמגור, שם גילה דני מסירות ודביקות לדוגמה. גם כאן התחבב עד מהרה על מפקדיו בשל מידותיו התרומיות.

כאשר שמענו באחד הימים יריות שנורו מצד הסורים לעבר אלמגור, מיהר דני להתניע קומאנדקאר ושנינו נסענו בו להזהיר שני חברים שעסקו אותה שעה בעבודה חקלאית, על טראקטורים, בשדה. מאחר וטרטור הטראקטורים מנע משני החברים להבחין בשאון היריות, הכרחי היה להתרות בהם ולהעמידם על חומרת מצבם, בשדה החשוף. בהגיענו לשדה כבר נשמעו זמזומי הכדורים באויר, סמוך מאד אלינו, וקריאותינו הגיעו אך בקושי לאוזני העובדים בטראקטורים; בליט-ברירה נעזרנו בתנועות-ידיים, כשאנו מתאמצים ככל שאך ניתן לנו להפנות את שימת-לבם של שני החברים אלינו ואל אזהרותינו. לאחר-מכן הודו לנו שני החברים מעומק לבם. התברר, כי לאחד מהם נתקע כדור לתוך ריפוד מושב-הטראקטור שלו ולא רחוקה היתה האפשרות הנוראה כי כמה סנטימטרים בלבד יחרצו שם דין של פגיעה ומוות.

אף על פי כן ניצלו השניים, אולם לא לתקופה ממושכת. רצה הגורל האכזרי ומקץ שבועיים עלו אותם שני בחורים, שמאי ומזרחי מראש-פינה, על מוקש. הפעם השיגם המוות העקשני, הפעם לא הצילם איש. מותם גרם לנו כאב וצער כרים, ולא יכולנו להשתחרר מן המועקה זמן רב, ובפרט דני ואנוכי, שהיינו בין מציליהם בפעם שקדמה לעלייה על המוקש.

והנה לאסוננו לא ידע דני כי מקץ פחות משנה נכאב אנו, הנותרים, את כאב אבדנו הוא, נבכה על חייו הרעננים וניוותר אילמים והמומים — בלעדיו.

ינון צדוק

יהי זכרו ברוך!

הולך תמים ופועל צדק
ודובר אמת בלבבו.
לא רגל על-לשונו, לא-עשה
לרעהו רעה וחרפה
לא נשא על קרובו...

(תהלים, ט"ו)

דני היה של כולנו

(מתוך מכתב)

...קשה לי להבין איך יש בי עדיין כוח לכתוב, למרות העובדה שאני כותב לחברים הטובים והאמיתיים ביותר שלי. כשנטלתי לידי היום את העתון, קשה היה לי להאמין ולהבין שדני איננו יותר. בפעם שלפני האחרונה, עת ראיתיו, היה זה לפני חצי שנה, כשביקר במקווה. אחר-כך שהיתי בפרוד וביום אחד נוכחתי לדעת שחברים אמיתיים — רק בכוחו של המוות להפריד ביניהם. במקרה עמדתי על כביש עכרצפת ושיירה של מכוניות צבאיות ירדה מצפת ועברה ליד הכניסה למשק. לפתע אני שומע צפירה מאחת המכוניות. התברר כי נהגה של אותה מכונית לא היה אלא דני. הוא ניסה לעצור, אך מוכרח היה להמשיך. אותה שעה חשנו שנינו עד כמה אין זמן ארוך, גם אם אין מתראים בו, עלול להשפיע על ידידות אמיתית. הוא צלצל לפרוד לפחות חמש פעמים עד שהשיגני, לבסוף. שבוע ימים לאחר-מכן בא דני עם משאית למשק ואז שבנו ושווחחנו על כולם. על כל ה"הברה". החלפנו חוויות ורשמים, מנינו את החודשים שעוד נותרו לנו לשרת בצבא, וזכור לי שעל דני היה להשתחרר מן השירות מקץ כמה חודשים בלבד...

קשה לי להגות בכלל בדבר הנורא הזה. הדמעות פשוט עומדות בגרוני. כשאתם הולכים לקברו, או מבקרים בביתו הכלילו ביניכם גם אותי. כי דני היה של כולנו, של כל אחד ואחד מאיתנו. לא כן? ...
שלכם —

יוסי

הכרנו את דני

הכרנו את דני עוד בהיותנו ילדים בבית-הספר העממי. כפי שתיארוהו כולם, היה דני עניו וצנוע. וכך אף הכרנוהו אנו, חבריו. על אף היותו נער שקט, הצליח דני לבטא עצמו. היה זה בשטח הספורט, בו התעלה מעל כולנו, ואף זכה בהישגים מרשימים. ביניהם: היותו ראשון בהישגיו באתלטיקה והיותו שחקן הנבחרת. בעומדנו על פרשת-דרכים, עם סיום בית-הספר העממי, היה זה הוא שהינחה את דרכנו לעבר התנועה, תנועת "הנוער העובד והלומד". דני, שספג וקלט בביתו חינוך יהודי וחלוצי, ידע לעצב ולגבש את דמות חבריו ולהקנות להם סגנון חיים נפלא זה, שרכש בבית. בתנועה נבחר כנציגנו ברוב המקרים, משום שידענו להעריך נכונה את תבונתו ואת תפיסת-החיים הבוגרת שלו.

על אף אהבתו לחבריו ורצונו העז לבלות עמם, ויתר דני על דברים רבים, ביניהם על תענוגות שחבריו לא היה ביכולתם לוותר עליהם. הוא היה היחיד שלקח עצמו בידיים ואת כל רצונו שיקע במחשבה כיצד לעזור להוריו ולצאת ולמצוא פרנסה לו ולביתו.

ושוב ניצבנו על פרשת-דרכים, לפני סיום חוק-הינוכנו התנועתי: לצאת להתיישבות או לצאת לשירות צבאי רגיל. וגם הפעם היה זה דני שניסה למשוך אותנו לאותו כיוון אליו חונך ושאף. אלא שמכל מיני סיבות לא הצליח הוא עצמו להשתחרר משירותו ונלקח הראשון לצבא לשירות הצבאי, אותו לא זכה להשלים לעולם.

במרוצת שירותו זה, כמעט ולא זכינו לראותו. הוא היה מופיע לפתע, וחוזר ונעלם שוב לתקופה ארוכה.

על אף היותו צנוע ועניו, אל לנו לראות בו בשל כך עלם שאינו מוכר וחיביב על הבריות, או מי שצניעותו הדיחה אותו לקרן-זווית. היפוכו של דבר: דני ידע חכמת-חיים מהי, והיה אחד ה"חברה" הטובים והאהובים ביותר.

למרות היותו צעיר בשנים ידע דני להתנהג כאדם מבוגר, שנסיון רב-שנים מאחוריו. בעוד אנו, חבריו, היינו אחוזים רוח-ילדות, פזיזות וחוסר יישוב-הדעת — נבדל הוא מאתנו בתבונתו ובבגרותו הרוחנית.

והנה המר לנו הגורל ודני נלקח מאתנו בהיותו בן עשרים אביבים בלבד. בהיקטפו, נותר בלב כולנו חלל ריק, מעיק ומכביד, חלל שלא יתמלא לעולם. דני לא יחזור אלינו בגופו, אולם נשמתו תישאר חקוקה עמוק-עמוק בלבנו ובזכרונו. נברך, איפוא, איש איש מאתנו בלבו, את נשמתו הטהורה. יהא זכרך ברוך לעולמי-עד, דני שלנו, דני היקר והאהוב — — —

חבריו בתנועה

נמצא הוא עדיין לידי...

בבואי להעלות זכרונות על חברי היקר דני, חוששני שלא יעלה הדבר בידי שהרי הוא בעיני כאילו עדיין חי ונמצא לידי. הוא היה חבר יקר לי. אמנם הכרתיו אך ורק בהיותנו בשרות הצבאי, אי שם בבסיס צה"ל, אך הוא היה חבר לי במלוא מובן המלה מן היום הראשון שהכרתיו. זכורני, יום אחד, בהיותי בתורנות מרחק קילומטרים רבים מהבית, והנה לפתע, בשעה די מאוחרת בלילה, הופיע דני; הוא בא מחופשתו והסביר זאת כגעגועים לתפקידו ולחבריו שנשארו בבסיס. באותה הזדמנות שוחחנו שעות רבות ונהנינו איש מחברת רעהו. בין השאר אמר לי דני כי נדמה היה לו בבואו לפני מביעות עצבות ומיד החליט כי עליו לאמר דברים אשר ישנו את הרגשתי וישמחו את לבי. כזה היה דני.

הוא היה ממשומע, מסור ואהוב על כולם. אזכור, כיצד נהג לומר כי כל חייל שלומד לקבל פקודות קטנות ידע לקבל על עצמו פקודות גדולות בבוא היום. ומה גדולה היתה תדהמתי למשמע האסון הנורא שקרה. לא איכל לשכוח אותך, דני, כל ימי חיי.

מרדכי ק.

נדע בזכות מי...

חצי שנה חלפה מאז הלך מאתנו הטוב שבחברים, לנו נראה, כאילו רק תמול שלשום האירו פניו החייכניים אל כולנו.

בהתקבל הידיעה על האסון לא יכולנו לשכנע את עצמנו כי אכן קרה הנורא מכל. עשינו הכל למענו — אך לשוא. באותם רגעים נוראיים, עמדנו מזועזעים ונפעמים מול כוחות הנפש שנתגלו בו על אף יסוריו האיומים, וכתמיד לא דאג לעצמו אלא דאג דוקא לחבריו.

עניו וצנוע היה. כמעט ולא נמצא מתרגז, חבר נאמן היה לכולם ואהוד על חבריו ומפקדיו. כשהאסון קרה אסף אותנו המפקד, והגדיר במשפט אחד את אשר ידענו והרגשנו כולנו, כל זמן שרותנו יחדיו: "הלך מאתנו אחד הטובים שבפלוגה" — אמר ולא יסף.

דני היה אחד מן האנשים הסוללים את הדרך לצה"ל בנצחונותיו אך לא זכה לראות זאת. הוא הכין את הקרקע בנאמנותו ומסירותו לעמו ולמולדתו. זכרו יהיה שמור עמנו, ומדי דברנו על הנצחון הצבאי הגדול, נדע כי בזכות אנשים כמו דני הגענו עד הלום.

עובדי המרפאה הצבאית

הכאב נישא בחשאי

שברי זכרונות הנובעים ועולים ומלחלים את העינים, מכתבים ישנים שקיבלו משמעות אחרת, טרגית יותר, מקומות מוכרים וקטעי שיחות — זוהי דמותו של דני המצטיירת לעיני.

ידידות שהיתה בינינו קשה לזכור מתי החלה. דמותו עולה ומשתקפת עוד מן הזמן שהיינו ילדים, המנסים לגמוע מהנאותיו של עולם ולהשתלב בחיים שנעו במעגלותינו החל מביה"ס העממי דרך תנועת-הנוער ועד הצבא. היינו ידידים שקשה לנתק את הקשר ביניהם. סביבתנו המשפחתית דומה, השקפות חיים זהות. כל אלה הידקו את הקשר בינינו ועשאוהו קשר בלי-ינתק.

השירות הצבאי הוא תקופת המבחן לכל ידידות אמיתית. זכורני, שעמדתי על כביש הצפון, סמוך למשק שריד, שם שהיתי באותם הימים. התבוננתי בשיירת מכוניות צבאיות שירדה דרומה. כשהסרתי מבטי לרגע מאותן מכוניות, שמעתי צפירה וחריקות צמיגים סמוך לי. הספקתי רק לראות את פניו, אכזר היה לו להיעצר. שנינו היינו נרגשים מכדי להספיק לצעוק משהו. במשך מספר ימים לאחר מכן ניסה שוב ושוב להתקשר עמי, באמצעות הטלפון, ועל אף הקשר הגרוע הצלחנו להחליף, תוך כדי צעקות לתוך המכשיר, כמה חוויות שאירעו במשך הזמן שלא התראינו. אני לא ידעתי מקום הימצאו. עלה בדעתי לבקש בביתו את המקום בו הוא משרת ולראות אותו מקרוב. אבל הוא הקדים אותי ובא באחד הימים למשק. ואז שח לי, בשמחת חיים מיוחדת, על מעשיו העתידיים, לאחר השחרור מצה"ל. חיים שלמים היו לפניו...

דני — האהוב והיקר לי — אילו רק יכולתי לחזות את הנולד... אילו רק יכולתי להזהירך...

ידעתי על מותו רק כעבור חדשיים מאותו יום. סירבתי להאמין, ועד היום איני יכול לשאת את העובדה שאכן לא אוסיף לראותו. נמנעתי עד היום מלבקר בביתך, דני, פשוט מפני שאינני יכול לראות את כאבם של הורייך, אחייך ואחותך.

כל אחד מהאנשים שהכירוך נושא את כאבו בחשאי. אך בטוחני שדמותך תרחף בינינו, ותישאר חלק מאתנו כאשר היית מאז ומתמיד.
יוסף צדוק

„רכוש את ידידותו של דני והקבוצה שלך כולה“

לפני זמן מה, עיינתי לתומי בעתון, ותוך דפדוף בין דפיו עמוסי הרשימות נתקלתי בתמונה מוכרת לי. לפתע פתאום, — נזכרתי ועמדתי נדהם. האם כה מהר חלף הזמן, עד שאותם חניכים של תמול שלשום, ילדוני ביי"ס לנערים, שטרם בגרו — כבר נמצאים בצבא? והיתכן כי דני, האחד מכולם, קיפח חייו בטרם טעם טעמים?

גלי זכרונות לא נתנו לי מנוח: היה ערב כאשר הופעתי בסניף. הדרך הבלתי מוכרה נפערה לפני. הלכתי לידו של דב'לה אשר ניסה כל הדרך „למכור“ לי את „נחלתו“ — לפני שנתתי את תשובתי החיובית. בתוך החולות עמדו הצריפים הערומים. היתה זאת הכרותי הראשונה עם הסניף אשר ברבות הימים מילא ישותי במשך שנה ומחצה.

דב'לה הצביע וקרא בשמות החניכים ובשמה של הקבוצה — קבוצת „מצדה“. יום לאחר מכן, כאשר ישבתי עמם, לוטש עיני בהם וזוכה לתגובה דומה מהם, לא הייתי מסוגל להעלות בדעתי מחשבה שאחד מהם, אחד מהאריות שבהבורה, ימסור נפשו הצעירה בעדי, בעדינו, בעד ביתו שלו ושל כולנו, תוך שרותו בצה"ל. אחת מהנחיותיו המרכזיות של דב'לה: „רכוש את ידידותו של דני והקבוצה שלך כולה“. דני, כך אמר, הוא מפתח הקבוצה. שתקן מטבעו אמנם, ואולי אף נחבא אל מאחורי גביהם הרחבים של חבריו, אולם הוא הכוח המניע שמאחורי הקלעים.

סקרתי דמויותיהם. עיניהם נוצצו בקונדסות ובסקרנות, שמא יגלו בי מום כלשהו שיש להגיב עליו מיד, כשם שבודקים את המשלוח החדש: ... רגעים אלה חלפו והכל התגבש מחדש.

היו לקבוצה זו שמות משלה וכינויים השגורים בפיה. רק המקורב באמת, זה שהיה נוטל חלק בכל חוויותיהם, הוכשר כביכול להסתגל למנהגם ולשפתם. רוב בניה של הקבוצה — הכדורגל היה עולמם. ובתוך קבוצה חמודה זו, של מוליכי הכדור, בלט בחור צנום המיטיב להחזיק את הכדור צמוד לרגלו ולחולל פלאים. דני היה מלך הכדור. הקבוצה בלי דני היתה משולה לאומה בלי מנהיג.

זוכרני אותה התחרות בזמן שהיינו במחנה עבודה בשדה־נחום.

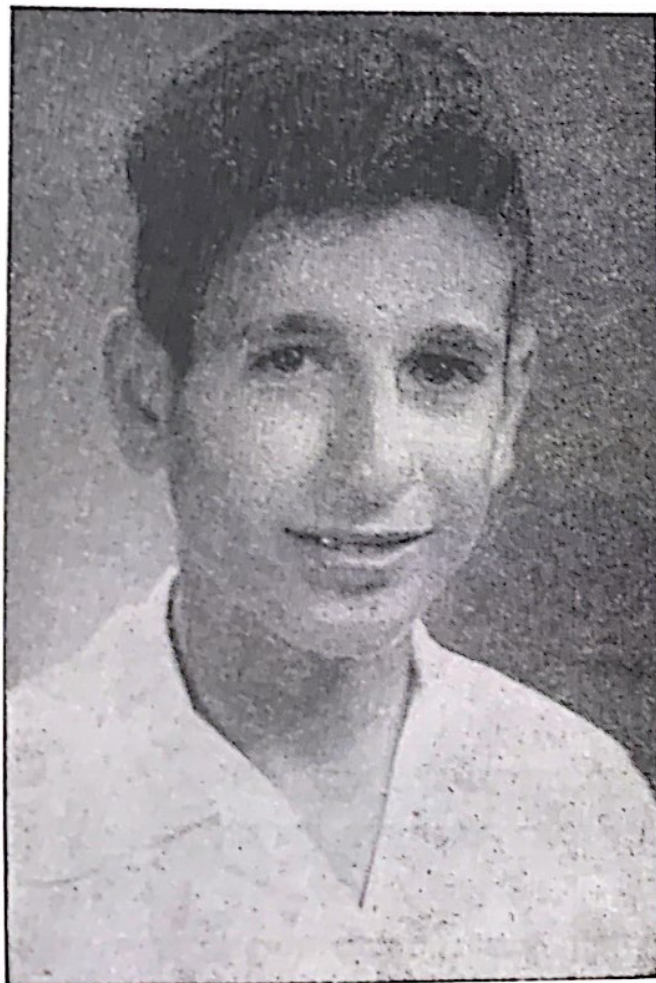
כאשר משני צידי הקו התייצבו שתי קבוצות לא שוות. מצד אחד ילדונים מקפצים ושמחים, ומצד שני בחורי המשק המגודלים. לי, לעומד מן הצד, נעשה פתאום לא נוח על שהסכמתי בכלל למאבק בלתי שווה זה. הרגשה זו לא ארכה זמן רב. רק התחיל המשחק וכבר הבנתי כי הנצחון יהיה לנו. החבריא לא היו זקוקים לעידוד הקולני כדי לגבור על הקבוצה המקומית. היה זה משחק שהתנהל בניצוחו של דני. כל אותו ערב לא פסקו טפוחות הכתף.

בסיימי עבודתי בסניף ניתק הקשר. נוהג הייתי בפוגשי מי מהם לשאול ולדרוש בשלומם.

לאחר שראיתי את התמונה בעתון, לא שאלתי יותר, הבנתי הכל. דני נפל תוך כדי הכנות לימים הקשים והגורליים לעמנו. אולם בבוא היום לא זכה דני ליטול בו חלק, ולשמוח בשמחת הנצחון. הסבל הנפשי הפך להיות חלק מכולנו. גדול הכאב על הנופלים ושבעתיים כואב הדבר כאשר הנפגעים הם ידידים וחברים. במה ננחם את המשפחה על אבדן אחד מבניה?

בן-עמי זמיר

גבעת-חיים (מאוחד)

מכתבים של דני

עם הגיוס לצה"ל

20.2.65

לאמא, אבא והאחים — שלום רב!

בראשית מכתבי אדרוש בשלומכם, מאחר ושבוע אינני בבית ואינני יודע כלום. אני מרגיש מצויין ואין לכם מה לדאוג. עזבתי את תל-השומר ביום רביעי ועלינו על מכוניות שעולות לצפון. פה הכל בסדר, יש סדר ונקיון, האוכל טוב וכד'. מכיוון שאין לי זמן לכתוב ופה אסור להרבות במילים, אצטרך לסיים — אף על פי שיש הרבה מה לכתוב...

ד"ש לכולם

ולהתראות

— מבנכם —

דני

בעבודה במשק-ספר

27.2.65

לאבא, אמא והאחים — שלומות!

קיבלתי את מכתבכם רק ביום ששי, מאחר ויצאנו לעבודה בקיבוץ מעין-ברוך למשך שבוע. שם עבדנו בביצורים, מפני שהקיבוץ קרוב לגבול הסורי. הימים הראשונים היו שם די קשים, ועד שהתרגלנו וכבר הצטרכנו לעזוב את הקיבוץ... ישנו באהלים בימים גשומים וקרים, אבל בסופו של דבר כל זה היה חוויה גדולה. פה, בבסיס שלנו, כרגיל: הכל בסדר, הימים ממשיכים כסדרם. אני מקווה שאינכם דואגים לי (אם יש בכלל מה לדאוג). מסרו בשמי דרישת-שלום לסבא ולסבתא ולכל מי שמוכר לי.

שלום ולהתראות

— מבנכם —

דני

ג. ב.

אינני יודע מתי אבוא הביתה. יש סיכויים קלושים לבוא בשבוע הבא. אולי לפני שאבוא הביתה, אקפוץ אל המשפחה, בחיפה.

25

27.2.65

ליעקב וה"חברה" — שלום!
אם כי קצת מאוחר כותב אני אליכם, אך כמו שאומרים: "טוב מאוחר מאשר בכלל לא". זה כשבועיים מאז התראינו לאחרונה ובעוד כשבועיים נתראה שוב. אקווה ששלומכם טוב ושאתם מרגישים מצויין. אצלי — כרגיל, הכל בסדר. לפני כשבוע ימים יצאנו למחנה-עבודה בקיבוץ מעין-ברוך (אחרי כפר-סולד). שם עבדנו בביצורים והעבודה היתה מאד קשה, מה גם שהיא נעשתה בגשם שוטף. ישנו זוגות זוגות באהלי-סיירים קטנים, שבסך הכל שני אנשים ישנים בהם. אבל כל זה היה נפלא (תשאלו את עמיר איך זה לישון באוהל כזה). וכעת, מה נשמע בתנועה? האם השגתם כבר בנות? אבקש מכם לשלוח לי את כל כתובותיהם, מאחר ואינני יודע שום כתובת. השתדלו, אתם מצדכם, לכתוב הרבה מכתבים, מפני שלי אין זמן לכתוב לכולכם ביחד... כרגע אני מתכוון ליציאה לארוחה, ולכן אצטרך לסיים וד"ש לכולם.

שלום ולהתראות,

בידידות —

דני

ג. ב. — את מכתבי אבקש להעביר לכולם או לקרוא בפעולה.

פורים של חיילים...

25.3.65

לאמא, אבא והאחים — שלום שלום!
קיבלתי את מכתבכם ביום שלישי ומאד שמחתי, מאחר ושבוע וחצי לא קיבלתי שום מכתב מכם (מילא...). רציתי לכתוב לכם עוד באותו יום, אבל היה קשה לי כי ישנתי בשעה מאוחרת ודחיתי את הכתיבה למחר. למחרת, ב-5½ בבוקר, הודיעו לנו שאנחנו יוצאים למסע של יום שלם. באותו רגע כל ה"ארטיסטים" התחילו לעשות הצגות: כואב לי פה, כואב לי שם... אני לא התרגשתי במיוחד מן המסע. יצאנו בשעה 6/30 בבוקר וחזרנו בשעה... 9/30 בערב, כשאנו חוזרים מהליכה של יום שלם בגשם (תארו לכם איזה מסע זה היה...) אבל, בכל זאת עברתי את המסע, שכלל 50 ק"מ, די בקלות.

הגיע יום חמישי, והחלטתי שהיום אני מוכרח לכתוב על חשבון החופשה שאנו נקבל באותו יום. קיבלנו "פסים" ואני נשארתי באוהל כדי לקיים את הבטחתי לכתוב מספר מכתבים שהגיעו מנתן ומעוד כמה חברים שלי. בסופו של דבר הסקתי מסקנה שמה שהנך יכול לעשות היום, אל תדחה למחר... פורים לא הורגש אצלנו כלל וכלל. אמנם באותו יום, בערב, לקחו אותנו לקיוסק, אך היום כולו עבר עלינו באימונים, כרגיל. זהו פורים שלנו...

ד"ש לכולם

ובמיוחד לסבא ולסבתא

מבנכם —

דן

לילה ב"אמבוש"

29.5.65

לאמא, אבא והאחים — שלום רב!

מצברוחי הוא טוב מאד אף על פי שהאימונים יותר קשים והימים יותר חמים. אך על כל זה מחפה היחס הטוב שנותנים פה. ביום חמישי בלילה יצאנו לסאסא לשכב במארבים. אמנם זו היתה הפעם הראשונה שאני יוצא למארב-לילה, ולכן בכלל לא פחדתי (כי לא ידעתי מה מחכה לי...) — אך הקור לא התחשב בכך שזוהי עבורי הפעם הראשונה: ממש קפאנו שם, כשאנחנו ערים במשך 8 שעות צוננות. האמת היא, שזה לא היה כליכך קל. אבל, בסיכום זה נחשב לנו לחוויה שלא תישכח במהרה. כל חוליה סיפרה לאחר-מכן איך עבר עליה הלילה ושעות על גבי שעות ישבנו ושמענו את סיפוריהן המרתקים של כל החוליות כולן...

כעת אנחנו עומדים לפני סיום השבת וכבר עלינו להתכונן לקראת היציאה לאימונים ביום ראשון בבוקר. תארו לכם: היום לקחו אותנו להתקלח בקיבוץ פרוד, הסמוך אלינו...

עדיין לא ברור לי מתי אבוא הביתה, ייתכן שבחג השבועות — אבל זה לא בטוח.

אסיים את מכתבי בד"ש לכולם, לסבא ולסבתא ולכל ה"חברה" שלי.

שלום ולהתראות בקרוב —

דן

באוהל הקטן והמסורבל...

2.12.65

לאמא, אבא והאחים — שלומות!
כ־10 דקות בלבד עברו מאז גמר ההצגה הנהדרת של להקת פיקוד
צפון, וכבר אני שוכב באהלי הקטן והמסורבל. בפנים — כאילו אנחנו חיים
ברוסיה, מתחת ל־0 מעלות. ובכל זאת — אני שולח את ידי כדי לכתוב
לכם מכתב.

פעמים רבות קורים דברים שאת, אמא, ואתה, אבא, אף פעם אינכם
מאמינים להם, כשאני מעלה אותם בסיפורי. הנה, למשל, את המכתב הקודם
ששלחתי לכם, נתתי לחברי שנסע העירה, כדי שיזרוק לי אותו לתיבת־דואר.
כנראה שהוא שכח לשלוח את המכתב, וזה נח לו בכיסו עד יום ששי.
ושוב נאלצתי לשלוח מכתב, וגם הפעם על ידי חבר שנסע הביתה. הפעם
אני מקווה שהמכתב יגיע לכתובתו.

החיילים, אלה שעוד מעט משתחררים מהצבא, קוראים כאן לעצמם
בשם „העייפים“. כי כבר עבר עליהם הרבה. כך גם אני קורא לשעון של
אבא, השעון ה„עייף“ שעבד מספיק והגיעה שעתו למות. חבל לי רק על
אותן כמה פרוטות מסכנות שניסו להציל אותו אצל השען — ולשווא.
ועוד משהו: בהודמנות זו אני שולח לכם 10 ל"י, שתשמרו לי אותן.

ולעת עתה — שלום ולהתראות

— מבנכם

דני

ידענו: אין תנחומים להורים השכולים, לאחים שלבם מיותם, לרעים שנותרו, ובלבם חלל נורא: החלל שהיה מלא תמיד בחיוכו של דני. אבל אם אין תנחומים, ישנה גם ישנה ההשתתפות הכנה ביגון, הנשיאה המשותפת בעול התוגה המדכאה, הריקנות שנפערה בנפש ושאין במה למלאה. יהא, איפוא, צרור מכתבים ומברקים אלה — ביטוי-מה לרגשות אלה, שהם נחלתם של רבים-רבים.

צבא הגנה לישראל

דאר צבאי 2182

ז' באדר ב' תשכ"ז

19 במרץ 1967

למשפחת צאלח,

זועזעתי מגודל האסון שפקד אתכם כהורים ואותי כמפקדו הישיר של בנכם, רב"ט דן צאלח ז"ל, אשר שירת בגדוד "גדעון" ואשר נפל בעת מילוי תפקידו ביום ג', ג' באדר תשכ"ז, 15 במרץ 1967. בנכם שירת בגדוד כשנתיים, ועלי לציין כי מסירותו ונאמנותו לתפקידו היו למופת.

תפקידים אשר הוטלו עליו — ויהיו אשר יהיו — בוצעו בדיוקנות ובמסירות יוצאות מגדר הרגיל. לראייה: ימים מספר לפני האסון הועלה לדרגת רב"ט, דרגה אשר בשטח המקצועי שלו, רק יחידי-סגולה זוכים בה. היה אהוד על חבריו, ואלה היו רבים. עליז ושמח ומוכן לעזור לזולת בכל עת.

דני היה הרוח החיה במחלקתו, וכזה יישאר בלב כולנו. קבלו את תנחומי ואת תנחומי יחידתי על האבדה הגדולה. יהא זכרו ברוך.

פנחס נוי — סגן אלוף

מפקד היחידה

עיריית חולון
ד' באדר ב' תשכ"ז
19 במרץ 1967

לכבוד

משפחת שלמה צאלח
רחוב ויצמן 14
חולון

משפחת צאלח היקרה.

נדהמנו לשמע האסון הכבד שפקד אתכם בנפול בדמיימיו בנכם היקר

דני ז"ל

אין בפינו מילות תנחומים ביגונכם הכבד ובצערכם הרב, ומי יתן
ולא תוסיפו לדאבה עוד.

אתכם באבל —

פנחס אילון
ראש העירייה

מפלגת פועלי ארץ-ישראל
סניף חולון
י"א באדר ב' תשכ"ז
23 במרץ 1967

לכבוד

הח"ת גניה, שלמה ובני משפחת צאלח

ח"י,

אנו נדהמים ומוזעזעים לרגל האסון האיום אשר קרה לכם במותו
הפתאומי והמוזעזע של בנכם היקר דני ז"ל.
אין ניחומים בפינו לאבדה היקרה. קבלו נא רגשי השתתפותנו
בצערכם ובאבלכם.

בשם המזכירות —

ברוך צוהר
מזכיר הסניף

תודת ההורים

לא לכל השולחים מכתבי השתתפות-בצער — ואלה היו רבים
משניתן היה לכנס בין דפיה של חוברת צנועה זו — צמד כוחם של
ההורים השכולים להשיב.
תשמש נא, אם כן, תשובתם זו, למפקדו של דני — כתשובה גם
לאותם רבים אחרים, שנטלו חלק בייגונם .

לכבוד
סגור-אלוף פנחס נוי
מפקד גדוד "גדעון"
חטיבת "גולני"
צבא הגנה לישראל

סא"ל נוי היקר,
הרשה נא לנו להודות אישית, לך ולקציני היחידה וחייליה, על
תנחומיכם הכנים עם פטירת בננו היקר דני ז"ל.
תנחומיכם הכנים נגעו ללבנו וגרמו לנו לעידוד ולנחמה.
תפילתנו שתשובו להוריקם ולמשפחותיכם בריאים ושלמים, אתם
וכל חיילי צה"ל באשר הם שם.
ושוב — תודה לכם מקרב לב.

גניה ושלמה צאלח
הורי דני